

ת"פ 6353/09 - מדינת ישראל נגד מאור ויצמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19-09-6353 מדינת ישראל נ' ויצמן

לפני כבוד השופט עללא מסאראו
המאשימה:
מדינת ישראל
נגד

הנאשם:
מאור ויצמן

ב"כ המאשימה: עו"ד אילנית נחום, מת"פ תל אביב.

ב"כ הנאשם: עו"ד זהר ברזילי

החלטה

הנאשם ביקש להורות על ביטול כתוב האישום וזאת בהיעדר עמידה בחובה הידוע על זכות השימוש.

כתב האישום הוגש בתחילת ספטמבר 2019, בגין עבירות של שימוש בסמים לצריכה עצמית והחזקת אגרוףן שלא כדין.

בתגובהה, צינה המאשימה כי שלחה לנאשם הודעה ידוע ועוד טענה כי מאחר שהתקיימה פגישה בין הצדדים במסגרת ישיבה עם ב"כ הנאשם, لكن במשור המהותי השימוש התקיים הלכה למעשה.

בסוף הדיון שהתקיים בפני ביום 23.2.2020, ההחלטה:

"מדובר בעבירה מסווג פשוט. קמה חובה על התביעה לשלווח הודעה ידוע לנאשם. לשיטתו, אין מקום בקיום מומ"מ לאחר הגשת כתב האישום, כדי לפרט מה הודעה השימוש עובר להגשת כתב האישום. עם זאת, די באישור מסירה ולפיו שלחה הודעה שמצו לנאשם, גם אם הנאשם לא קיבל את המכתב מסיבה שאיןנה קשורה במאשימה. אשר על כן, בנסיבות להציג אישור מסירה, תידחה הטענה וניתן יהיה לשמעו את תשובתו של הנאשם לכתב האישום".

אבהיר:

בת"פ 19-10-19545 מדינת ישראל נגד ארתור יסכרוב (2020), הוריתי על ביטול כתב האישום מהסיבה שאין תיעוד או אסמכתא מספקת לעצם שליחת מכתב הידוע על זכות השימוש. בענין יסכרוב, טענה המאשימה כי קיימת בתיק איןדיקציה שמכתב הידוע נשלח, אולם לא נמצא ולא הוכח תיעוד رسمي המגבה אינדייקציה זו. בהעדר אסמכתא לשילוח

מכتب הידוע הוריתי על ביטול כתוב האישום.

בשונה מעניין יסכروب, בתיקנו אנו המאשימה הציגה גם האשמה אסמכתא מספקת לעצם תיעוד שליחת המכטב הידוע.
מסמך על התביעה כי המכטב חזר בציגן "לא נדרש בידי הנמען", על אף שהושארו לו שתי הודעות.

כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 23.2.2020 בתיק זה, ועל מנת לקבל את עדמתה המאשימה לפיה נשלחה הודעה ידוע לנאים, עליה להציג אסמכתא ברורה לכך. כאמור, התביעה עשתה כן עת הגישה ביום 27.2.2020 את אישור שליחת המכטב בדואר רשום.

לפי סעיף 60א(ג) לחס"פ, "נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור מסירה". תיעוד رسمي של שליחת המכטב בדואר רשום מהוות כאמור המצאה כדין, גם כאשר הנמען לא דרש את דבר הדואר (ההודעה מסוג "חזר ללא נדרש"). מכאן, שאנו נכוון לקבל את עדמתה התביעה לפיה די באישור לפיו התביצה מסירה של הודעה לנאים.

לענינו זה אפנה לת"פ (שלום רמלה) 09-08-6761 מדינת ישראל נגד הרשקביץ' (2010), שם נפסק:

"נקבע כי לא קיימת הוראה הקובעת קטגורית, שלצורך מילוי חובת הידוע, על רשותות התביעה לשלווח הודעות בדואר רשום. כל שנקבע הוא, שבמידה שההודעה נשלחה בדואר רשום, נוצרת חזקה חלווה כי היא הומצאה כדין וזאת בין אם הנמען חתום על אישור המסירה ובין אם לאו". עוד ראו: ת"פ 14-08-15128-15 (מחוז-ת"א) מדינת ישראל נגד אבישג עופרה פרנג'יל (2015), ת"פ 11-03-58709 (מחוז-מרכז) מדינת ישראל נגד עללא חאג' יחיא ואח' (2012).

אין טענה לכתובות שגואה אליה נשלח המכטב הידוע. אמנם הנאשם טען כי לא קיבל מעולם הודעה כאמור, אך כתב האישום נשלח אותה כתובות שאליה נשלח המכטב הידוע. והרי, המכטב חזר בציגן "לא נדרש", להבדיל מסיבת אי מסירה מסוג "הנמען אינו ידוע בمعنى". אף הסגנון עצמו בצדק ציין ב��קשותיו השונות (סעיף 8 לבקשת לביטול כתוב האישום), כי בתי המשפט אבחנו בין "אי איסוף דואר על-ידי נמען" לא נדרש או וסרב "לחחותם" לבין מקרה בו הדואר לא התקבל על ידי חדש מסיבות שאין תלויות בו ולכן לא ניתן לראות בו כמי שקיבל את ידוע על משלוח המכטב...".

בנסיבות אלו, מצאתי לדוחות את הבקשה לביטול כתוב האישום מחמת אי עמידה בחובה לידע את הנאשם על זכותו לשימוש.

נקבע להקראה ליום 1.7.2020 שעה 08:08.

המציאות تعدכן את היום ותעביר החלטתי זו לצדים.

ניתנה היום, ט' אייר תש"פ, 30 במאי 2020, בהעדר הצדדים.